

Sygn. akt I C 424/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant – stażysta Aleksandra Czaplicka

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 8 sierpnia 2016 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) (...)w W.

przeciwko W. Z.

o zapłatę 23.100,37 zł

### **orzeka:**

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powoda (...) (...)w W. na rzecz pozwanego W. Z. kwotę 2.695,40 zł (dwa tysiące sześćset dziewięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

**Sygn. akt I C 424/16**

## UZASADNIENIE

Powód (...) (...)w W., reprezentowany przez radcę prawnego K. P., w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 10 września 2015 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego W. Z. kwoty 23100,37 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 10365,97 zł od dnia 10 września 2015 r. do dnia zapłaty i odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 10 września 2015 r. do dnia zapłaty od kwot: 10547,65 zł, 708,84 zł, 813,35 zł, 664,56 zł. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zawarł z (...) Bank S.A. będącym poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A. w dniu 20 czerwca 2008 r. umowę o udzielenie kredytu w wysokości 10928,70 zł.

W dniu 4 stycznia 2010 r., na podstawie art. 492§1 pkt 1 ksh nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. z (...) Bank S.A. Z dniem 1 czerwca 2012 r., na podstawie art. 492§1 pkt 1 ksh nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. na (...) Bank S.A. Z dniem 1 czerwca 2012r. (...) Bank S.A. zmieniła nazwę na (...) Bank S.A.

Z uwagi na naruszenie przez pozwanego warunków spłaty umowa pożyczki została przez Bank wypowiedziana pozwanemu. W związku z brakiem spłaty należności, wynikających z zawartej umowy pożyczki, bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Następnie po uzyskaniu klauzuli wykonalności do bankowego tytułu egzekucyjnego, bank wystąpił do komornika z wnioskiem egzekucyjnym. Postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do wyegzekwowania

należności. W konsekwencji w dniu 4 marca 2015 r. Bank sprzedał wierzytelność (...) (...) w W., który dochodzi należność niniejszym pozwem.

Postanowieniem z dnia 14 października 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Mławie do rozpoznania według właściwości (postanowienie k. 13 akt).

Postanowieniem z dnia 10 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Płocku wyłączył od rozpoznania sprawy wszystkich sędziów orzekających w Sądzie Rejonowym w Mławie. Następnie postanowieniem z dnia 16 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Płocku wyznaczył do rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy w Ciechanowie (postanowienia k. 87, 89 akt).

Pozwany W. Z. reprezentowany przez radcę prawnego M. B. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów dojazdu pełnomocnika do Sądu.

Pozwany uzasadniając swoje stanowisko wskazał na przedawnienie dochodzonego roszczenia. Zdaniem pozwanego roszczenie uległo przedawnieniu po 3 latach od dnia kiedy bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadano klauzulę wykonalności, co miało miejsce 24 kwietnia 2010 r. Podnosząc zarzut przedawnienia pełnomocnik pozwanego powołał się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., z którego wynika, że nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Skutki jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do podmiotów występujących w tym postępowaniu i tytule egzekucyjnym, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. Dlatego żądanie pozwu jako przedawnione nie może zostać uwzględnione i powinno podlegać oddaleniu.

#### ***Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

W dniu 20 czerwca 2008 r. W. Z. zawarł z (...) Bank S.A. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...). Bank udzielił kredytu w kwocie 10928,73 zł z okresem spłaty do dnia 25 czerwca 2015 r. Kredytobiorca zobowiązywał się dokonywać spłaty kredytu w ratach miesięcznych płatanych do dnia 25 każdego miesiąca. W §11 umowy Bank zastrzegł możliwość wypowiedzenia umowy kredytu w przypadku nie dotrzymania warunków umowy lub gdy kredytobiorca nie zapłacił w terminach 2 pełnych rat. Kredytobiorca wyraził zgodę na wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 21857,46 zł w terminie do 25 czerwca 2016 r. (dowód: kserokopia umowy k. 66-67 akt).

W dniu 4 stycznia 2010 r., na podstawie art. 492§1 pkt 1 ksh nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. z (...) Bank S.A. Z dniem 1 czerwca 2012 r., na podstawie art. 492§1 pkt 1 ksh nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. na (...) Bank S.A. Z dniem 1 czerwca 2012r. (...) Bank S.A. zmieniła nazwę na (...) Bank S.A. (dowód: odpis KRS k. 48-55 akt).

Z powodu nie dotrzymania warunków umowy, (...) Bank S.A. stwierdził wymagalność roszczenia i w dniu 23 marca 2010 r. wystawił przeciwko W. Z. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) \ (...) na kwotę 11759,72 zł, na którą składały się: należność z tytułu niespłaconego kredytu w wysokości 10365,97 zł oraz odsetki umowne 813,35 zł, odsetki za opóźnienie 573,40 zł, opłaty i inne prowizje 7 zł (dowód: kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 68 akt).

W dniu 23 kwietnia 2010 r. (...) Bank S.A. wystąpił do Sądu Rejonowego w Mławie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) \ (...). Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2010r. Sąd Rejonowy w Mławie uwzględnił wniosek i nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Tytuł wykonawczy został doręczony (...) Bank S.A. w dniu 10 maja 2010r. (dowód: wniosek k. 2, postanowienie k. 29-30 akt, potwierdzenie odbioru tytułu wykonawczego k. 31 akt I Co 1023/10 Sądu Rejonowego w Mławie).

Na podstawie tego tytułu egzekucyjnego była prowadzona egzekucja przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mławie Cezarego Fydrych. Komornik postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2013r. umorzył postępowanie

egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (dowód: dokumenty w aktach sprawy Km 3781/10 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mławie Cezarego Fydrych).

Należność nie została spłacona, dlatego (...) Bank S.A. w W. w dniu 26 lutego 2015 r. sprzedał wierzytelność (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W., która następnie umową z dnia 4 marca 2015 r. przeniosła wierzytelność na (...) (...) w W.. O dokonanych cesji pozwany został zawiadomiony pismem z dnia 4 marca 2015 r., a następnie wezwany do zapłaty przez nowego wierzyciela pismem z dnia 8 kwietnia 2015 r. (dowód: kserokopia umowy cesji k. 116-140, 33-41 akt oraz pismo k. 64 akt i wezwanie k. 65 akt).

Na wezwanie do uiszczenia należności pozwany nie udzielił odpowiedzi i nie uiszczył należności (bezsporne).

Na dzień wniesienia pozwu, tj. 10 września 2015 r. do spłaty pozostała kwota 23100,37 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 10365,97 zł od dnia 10 września 2015 r. do dnia zapłaty i odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 10 września 2015 r. do dnia zapłaty od kwot: 10547,65 zł, 708,84 zł, 813,35 zł, 664,56 zł (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy I Co 1023/10 Sądu Rejonowego w Mławie, Km 3781/10 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mławie Cezarego Fydrych oraz dokumentów złożonych w niniejszej sprawie, a w szczególności: pozwu k. 6-12, 20-23 akt, wyciągu z rejestru funduszy k. 27 akt, odpisu KRS k. 28-32, 42-46, 48-60 akt, kserokopii: wyciągu z ksiąg bankowych k. 61 akt, umowy kredytu k. 66-67 akt, umowy sprzedaży wierzytelności k. 33-41, 116-143, 168-171 akt, zawiadomienia o cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty k. 64-65 akt, bankowego tytułu k. 68, postanowienia k. 69 akt, wniosku egzekucyjnego k. 70, 107 akt, wniosku o udzielenie kredytu z kartą informacyjną k. 105- 106 akt, postanowienia komornika k. 108-109, 114-115 akt.

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Pozwana w sprzeczności nie kwestionowała wysokości należności dochodzonej pozwem, podniosła jedynie zarzut przedawnienia roszczenia.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 kpc zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt ich istnienia wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez pozwanego kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie ze względu na przedawnienie roszczenia.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) Bank S.A. na podstawie umowy przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Do akt sprawy została dołączona kserokopia umowy o udzielenie kredytu zawartej przez W. Z. z (...) Bank S.A. oraz kserokopia umowy przelewu zawarta pomiędzy następcą prawnym (...) Bank S.A. a (...) (...) w W.. Z dokumentu dotyczącego umowy przelewu wierzytelności wynika jednoznacznie, że powód nabył od (...) Bank S.A. wierzytelność dochodzoną pozwem. Wskazano w nim zarówno strony, jak i przedmiot umowy przelewu wierzytelności, opatrzone podpisami osób reprezentujących zbywcę i nabywcę wierzytelności. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza

dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta. W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwaną o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W dniu 20 czerwca 2008 r. W. Z. zawarł z (...) Bank S.A. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...). Z powodu nie dotrzymania warunków umowy, (...) Bank S.A. stwierdził wymagalność roszczenia i w dniu 23 marca 2010 r. wystawił przeciwko W. Z. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) \ (...) na kwotę 11759,72 zł, na którą składały się: należność z tytułu niespłaconego kredytu w wysokości 10365,97 zł oraz odsetki umowne 813,35 zł, odsetki za opóźnienie 573,40 zł, opłaty i inne prowizje 7 zł. W dniu 23 kwietnia 2010 r. (...) Bank S.A. wystąpił do Sądu Rejonowego w Mławie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) \ (...). Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2010r. Sąd Rejonowy w Mławie uwzględnił wniosek i nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Na podstawie tego tytułu egzekucyjnego była prowadzona egzekucja przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mławie Cezarego Fydrych. Komornik postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2013r. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Należność nie została spłacona, dlatego (...) Bank S.A. w W. w dniu 26 lutego 2015 r. sprzedał wierzytelność (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W., która następnie umową z dnia 4 marca 2015 r. przeniosła wierzytelność na (...) (...) w W..

Pozwany nie kwestionował faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty, na którą został wystawiony tytuł bankowy. Pozwany jedynie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Trzyletni ogólny termin przedawnienia odnosi się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponieważ w niniejszej sprawie jedną ze stron był podmiot prowadzący działalność gospodarczą, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. W myśl art. 123. § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Jako przykład czynności procesowych, przerywających bieg przedawnienia, wskazuje się m.in. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, Lex nr 284135), także nadanie klauzuli

wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58).

Zgodnie z art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń przedawnienie nie biegnie na nowo dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.

W niniejszej sprawie (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w stosunku do pozwanego, który następnie opatrzony klauzulą wykonalności był podstawą do prowadzenia egzekucji komorniczej. Postępowanie egzekucyjne zostało zakończone postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2013 r. Powód wskazał, iż czynności powyższe skutkowały przerwaniem biegu przedawnienia, a zgodnie z art. 124. § 1 k.c., po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo i dlatego roszczenie nie jest przedawnione.

Sąd w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. (III CZP 29/16), z którego wynika, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego bankowy tytuł wykonawczy stanowił ustawowy przywilej banków, polegający na ułatwianiu im dochodzenia swoich wierzytelności wynikających z dokonywanych czynności bankowych, który nie obejmuje innych podmiotów.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 marca 2009 r. (IV CSK 422/08 OSNC-ZD 2010/2/36) wskazał, że na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności może być prowadzona egzekucja tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa pogląd akcentujący specyfikę wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym (uchwały z dnia 7 stycznia 2004 r., III CZP 48/03, OSNC 2004, nr 10, poz. 155 i z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98 oraz wyrok z dnia 21 września 2005 r., V CK 152/05, nie publ.). Podkreśla się, że wyposażając banki w uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych (poprzednio wykonawczych), ustawodawca przyznał im "przywilej kwalifikowany i wyjątkowy"; umożliwił im realizację roszczeń cywilnoprawnych bez konieczności ich dochodzenia w sądowym postępowaniu rozpoznawczym. Z tego względu w Prawie bankowym wytyczone zostały ściśle ramy prawne dopuszczalności posłużenia się przez bank bankowym tytułem egzekucyjnym w celu dochodzenia wierzytelności od jego dłużników (art. 97 ust. 1 i 2). Umożliwienie nadawania klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym na rzecz nabywcy wierzytelności bankowej oznaczałoby w rzeczywistości rozszerzenie przywileju przyznanego tylko bankom na wszystkich nabywców takiej wierzytelności, to zaś byłoby nie do pogodzenia z kwalifikowanym i wyjątkowym charakterem tego przywileju. Z tego powodu w uchwale z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/94, oraz w wyroku z dnia 21 września 2005 r., V CK 152/05, Sąd Najwyższy przyjął, że w tym zakresie art. 96 i 97 prawo bankowe - ze względu na swój charakter - stanowią *leges speciales* w stosunku do art. 788 § 1 k.p.c. W związku z tym należy uznać, że na podstawie wystawionego bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności, może być prowadzona jedynie egzekucja wierzytelności bankowej i tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby. Należy dodać, że to stanowisko znajduje potwierdzenie w treści art. 98 prawa bankowego, w którym wymienia się sytuacje, w których bankowy tytuł egzekucyjny może być podstawą do egzekucji przeciwko osobie trzeciej. Wśród tych sytuacji ustawodawca nie wskazał przelewu wierzytelności bankowej. Wyliczenie zawarte w art. 98 jest wyczerpujące, co dodatkowo przemawia za tezą sformułowaną w orzecznictwie, iż wierzytelność objęta bankowym tytułem egzekucyjnym nie może być przedmiotem przelewu na rzecz podmiotu niebędącego bankiem.

W tej sytuacji skutki jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do podmiotów w tym postępowaniu występujących, a nie funduszu. Tym samym powód powinien wytoczyć proces zanim upłynie 3 lata od kiedy bankowemu tytułowi egzekucyjnemu Sąd nadał klauzulę wykonalności. W niniejszej sprawie klauzula

wykonalności została wydana postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2010r., a skoro powództwo zostało wytoczone w dniu 10 września 2015 r. , to zgodnie z art. 118 k.c. pozew złożony został w dniu, gdy roszczenie było już przedawnione.

W tej sytuacji Sąd uznał żądanie pozwu za nie uzasadnione i powództwo oddalił.

Powód przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Na koszty pozwanego składają się: koszty przesyłek 2 x 8,40 zł, 17 zł opłaty skarbowej, 2400 zł kosztów zastępstwa procesowego ustalonych w oparciu o §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz.617) i kwota 270 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika pozwanego.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

## ZARZĄDZENIE

(...)